

USNESENÍ

Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 6. května 2024 projednal v trestní věci **obžalované M. B.**, nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx, adresa pro doručování xxx, **odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6**, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 25. ledna 2024, sp.zn. 58 T 33/2023 a rozhodl

t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 25. ledna 2024, č.j. 58 T 33/2023-510 obžalovaná M. B., podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěna obžaloby Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 sp.zn. 1 ZT 13/2023 ze dne 26.4.2023 pro skutek, že dne 5.4.2022 v době výuky hodiny xxx ve třídě xxx, jako učitelka xxx, na xxx xxx, Xxx, tedy v době po útoku Ruské federace na Ukrajinu, který byl zahájen dne 24.2.2022 a který naplňoval znaky použití síly ve smyslu čl. 2 odst. 4 Charty OSN, před žáky uvedla mj.:

„(...) Čili tadyhle je Rusko a tadyhle už je Ukrajina, tak stejně jako u nás s Německem v pohraničí máme plno Němců, Slovensko má třeba na jihu plno Maďarů, a na Ukrajině právě tady v oblasti Doněcka a Lubaňska bylo plno Rusů. A vznikaly tam tak zvané etnické čistky, to znamená, že ti Rusové byli v té oblasti Doněcka a Lubaňska zabíjeni, likvidováni jenom proto, že to byli Rusové. A byli likvidováni opravdu Ukrajinskými nacistickými skupinami tak, že se zatloukly dveře do baráků, ten barák se zapálil, stábla se ti lidé zaživa z kůže, vraždily se děti a tak dále a probíhalo to neustále od roku 2014. Čili Ruské obyvatelstvo bylo v oblasti Doněcka a Lubaňska Ukrajinou, Ukrajinskými nacistickými skupinami trvale a stále likvidováno, na což tedy Ruský prezident Putin opravdu od toho roku 2014 upozorňoval, že tam dochází k etnickým čistkám, že tam vlastně jeho Rusové jsou zabíjeni, snažil se prostě na toto poukázat, snažil dosadit Evropu k nějakému jednacímu stolu a nebyla jediná schůzka, která by se této tematiky týkala, prostě se to Putinovi nepodařilo. Ta Evropa ho nebrala vážně. (...)“

a dále:

„(...) Čili pak k tomu ještě přišla další věc. Ukrajina v roce 2014 tak zvanou Minskou dohodou slíbila Putinovi a dostala za to 900 miliard dolarů, že nikdy nevstoupí do NATA, a že se vzdá jaderných zbraní. Znovu podotýkám za 900 miliard dolarů, ta dohoda byla sepsána v Minsku. 2016 neměla Ukrajina z těch 900 miliard dolarů ani hřívnou, neměla ani dolar, neměla nic, začala se ucházet o členství do NATA a začala vyrábět nebo začla opět zbrojit, začla jaderně zbrojit a to už se Putinovi nelíbilo. Čili tadyhle v těch oblastech mu likvidovali obyvatelstvo, Ukrajina zbrojila, Ukrajina se ucházela do NATA, přestože předtím byly sepsány nějaké písemné dohody v tom Minsku a Putin na to opět trvale upozorňoval. Opět žádal Evropu, ať se sejde nějaká schůzka, odpovědi na to mu bylo jaderný sklad ve Vrbětících, odpovědi na to mu byla aféra se Skripalem a vřadycky, když se snažil toto jednání nějakým způsobem aktivovat, tak vřadycky proti němu něco událo nebo vymyslelo. Takže potom se tedy Ruská vojska sebrala a vpadla na Ukrajinu. Tady máme obniska konfliktu jo? (...)“

Shodu s prvopisem potvrzuje E.K.

následně:

„(...) Čili jak jste říkali, že Rusko se snaží získat Ukrajinu, už by byla jejich, při jejich síle a při množství vojáků, při množství zbraní a tak dále, udělá koberecový nálet a Ukrajina padne během tejdne jo? Čili Rusové se opravdu snažili vyhlásit Doněckou a Lubaňskou republiku, aby tam měli samostatnost, aby tam nemohlo být proti těm jejich spoluobčanům nějakým způsobem zasahováno. Je jenom na zvažení, když tvoje rodina bude žít u sousedů někde jo? A budou jí tam ubližovat, budou jí tam masakrovat, půjdeš k těm sousedům nebo nepůjdeš? Jo, já neustále slyším "Rusové vtrhli, Rusové masakrují, Rusové tohleto támdleto" jo. Ne! Rusové tohleto támdleto nechťejí, Rusové kdyby chtěli tu Ukrajinu připojit a jakýkoliv jiný stát, tak s jejich jaderným nebo vůbec jako zbrojním potenciálem už by to dávno udělali jo? Proto také vlastní ta linie bojová se odehrává neustále jenom na východní Ukrajině. Čili při těch hranicích s Ruskem. (...)"

a také:

„(...) Důležité je sehnat si informace prostě opravdu všude, kde si je sehnat můžu a ne třeba poslouchat jenom nějaké prostě jednostranné jo? Protože já když řeknu Novák krade v krámu a budu to slyšet tisíckrát, tak pak si budu říkat tyjo ten Novák krade v tý sámošce, ale když si seženu nějaké relevantní informace a uvidím si dál než na špičku nosu, tak zjistím, že nic není černobílé jo? Že je to prostě všechno trošku jinak, než je to podáváno, než se zdá. (...)"

a

„(...) Když se podíváš na Kyjev. Najdete tam v Kyjevě prachobyčejnou, co jsou kamery z města, jo. Mně věru zrovna, já jsem to teda smazala, shodou okolností došel obrázek současného Kyjeva. Jako nic se tam neděje, jo. (...)"

tedy měla veřejně popírat, zpochybňovat a snažit se ospravedlnit válečné zločiny a zločiny proti míru, čímž měla spáchat přečin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

2. Proti tomuto rozsudku podal **řádně a včas odvolání státního zástupce** Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6. V písemném odůvodnění odvolání uvedl, že odvolání podává **v neprospěch obžalované do výroku o vině** a odůvodnil toto následujícím způsobem. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 25.1.2024 sp.zn. 58 T 33/2023 soud i přesto, že nesplnil pokyny odvolacího soudu, opět obžalovanou podle § 226 písm. b) tr. řádu zprostil obžaloby. Státní zástupce považuje i nadále odůvodnění napadeného rozsudku za vnitřně rozporné s nímž není možné se ztotožnit. Soud nekriticky přejímá obhajobu obžalované a dopustil se tím nepřipustné bagatelizace jednání obžalované, dezinterpretace zajištěných důkazů a pochybení v právním hodnocení žalovaného jednání. Tímto výrokem de facto soud rezignoval na ochranu veřejného zájmu, když vzdělání má být základem pro formování informované a kriticky smýšlející společnosti. Je zcela nepřijatelné, když učitelé zneužívají svoje postavení a manipulují s informacemi, aby mladé jedince vedli k nesprávným závěrům. Učitelka na základní škole má za úkol vzdělávat a informovat žáky, aby se stali odpovědnými občany. V tomto konkrétním případě obžalovaná systematicky popírá existenci války na Ukrajině a dokonce tvrdí, že za situaci si mohou sami Ukrajinci. Obžalovaná zneužila pozice autority - učitele, který má mít významný vliv na formování názorů a hodnot svých žáků. Když učitel záměrně šíří dezinformace a klame žáky, zneužívá svou pozici autority a porušuje důvěru vzdělávacího systému. Šíření nepravdivých informací o válečném konfliktu na Ukrajině je forma manipulace, která deformuje názory žáků a brání jim ve správném porozumění složitých globálních problémů. Tím dochází ke zkreslení reality a omezování schopnosti kriticky uvažovat. Vzdělaná a informovaná společnost je základem demokracie a spravedlnosti. Manipulace a dezinformace ve vzdělání mohou vést ke ztrátě důvěry ve veřejné instituce a destabilizaci společnosti. Je tak zcela nepřijatelné, aby učitelé záměrně zkreslovali realitu a manipulovali s informacemi ve prospěch svých vlastních zájmů. Je nezbytné,

Shodu s prvopisem potvrzuje E.K.

aby vzdělávací systém posiloval kritické myšlení, pravdivé informace a respekt k lidským právům, aby se mladí lidé stali odpovědnými a informovanými občany. To vše však zcela nepochopitelně soud pominul a jednání obžalované nepovažuje za dostatečně škodlivé, neboť ke změně názorů žáků nedošlo.

Státní zástupce rekapituluje, co se obecně ve smyslu trestního zákoníku rozumí pod pojmy ospravedlnování, zpochybňování a popírání v kontextu znění § 405 tr. zákoníku.

Pokud obžalovaná tvrdila a soud se k tomu svým svébytným výkladem připojil, že „v Kyjevě se nic neděje“, tak se to nezakládá na pravdě. Jak vyplývá z odborného vyjádření zpracovaného PhDr. Janem Šírem, Ph.D. hlavní město Kyjev představovalo v první fázi reinvaze hlavní cíl útoku ruských sil na Ukrajině. Bitva o Kyjev zahrnovala období od 25. února 2022, kdy došlo k ruskému vzdušnému výsadbku na letišti Hostomel, až do 2. dubna 2022, kdy ukrajinské síly vytlačily invazní vojska za hranice kyjevské oblasti; ruská armáda se v následujících dnech z kyjevského směru stáhla, což umožnilo ukrajinským úřadům postupně přebírat kontrolu nad osvobozeným územím. Státní zástupce konkretizuje další průběh bojů a dopady na civilní obyvatele.

Soud dále zcela nekriticky a selektivně hodnotil samotný audiozáznam, zachycující průběh výuky dne 5. 4. 2022 v délce 18.28 minut. Z nahrávky plyne, že obžalovaná v průběhu této hodiny nijak nevedla žáky k výuce jí proklamovaných dovedností, tj. neprovedla hodnocení předávaných údajů tak, aby se žáci dokázali zorientovat v dostupných informacích, nevedla je k vyvozování jejich vlastních závěrů, neučila je práci s informačními zdroji, ani neprovedla posouzení věrohodnosti jí předávaných informací. Pouze jim předávala svá tvrzení, stroze odmítala informace žáků získané z ČT 1, a opakovaně jim sdělovala, aby informace nečerpali jen z veřejnoprávních médií (které jejich zpochybňováním odmítala), ale i z jiných zdrojů, např. z webu Protiproud. V rámci této hodiny, zaměřené na sloh, s nimi tedy neprobrala vnímání mediálních sdělení a interpretaci vztahu mediálních sdělení a reality, což je u tohoto vyučovacího předmětem náplní obsahu učiva pro xxx ročník.

Jednoznačně se nelze spokojit ani se závěrem soudu, že „z provedeného dokazování rovněž vyplývá, že jednáním obžalované nebyla porušena ani obrožena práva ani svobody druhých, Jakožto ani zdraví, mravnost, majetek, pořádek či bezpečnost.“ Není zřejmé, z jakých provedených důkazů a z jakého důvodu, to takto soud uzavřel, když jedinými důkazy, které navíc zcela závadně hodnotil, byla zvuková nahrávka a výslech jediného žáka, Š. K., kterého i jeho otec označuje za flegmatika, který neprojevuje emoce. Z jeho výpovědi pak činí globální závěry stran dopadu proklamací obžalované na ostatní žáky. Z této nicneríkající výpovědi pak soud učinil kategorické závěry, že prohlášení obžalované nemělo vliv na postoje všech žáků, či psychické zdraví, nedošlo ke změně ve vnímání dané situace, a to včetně ukrajinské dívky, neobjevila se u nich nesnášenlivost, nenávist nebo násilí vůči občanům Ukrajiny.

Soud zcela dezinterpretoval Stanovisko Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 2.3.2022 sp.zn. 1 SL 117/2022, kdy toto stanovisko (mimořadně pro soud zcela nezávazné) posloužilo soudu jako pramen pro rozhodnutí o zproštění obžaloby, neb z něj na mnoha místech opisuje. Soud však vědomě nebo nevědomě vytrhl z kontextu části stanoviska, které dosadil do svého předem připraveného názoru. Ze Stanoviska však plyne, že je nejen vhodné, ale z hlediska účelu trestního práva také nutné adekvátně reagovat na závažné a veřejně realizované projevy, jejichž podstatou je vyjádření kladného vztahu k jednáním, která zakládají nejzávažnější porušení mezinárodního práva a která ve svém důsledku současně mohou (nemusí však nutně, jak se mylně domnívá soud) buď vzbudit nebo alespoň umocnit negativní postoje adresátů takového projevu vůči jiné skupině osob. V tomto kontextu je pak třeba vnímat též veřejně učiněné souhlasné projevy vůči aktuálnímu událostem, jejichž původcem jsou vojenské a paravojenské složky jednající v zájmu Ruské federace na území Ukrajiny, a jež mají podněcovat k násilí či nenávisti.

Úvod hodiny, včetně zápisu do třídní knihy, mohl trvat okolo čtvrt hodiny, pak zde máme 18minutový záznam, kdy obžalovaná uvedla, že ani před tím, ani poté se danému tématu

Shodu s prvopisem potvrzuje E.K.

nevěnovali. Ta část, která následovala po nahrávce, se týkala čtenářského deníku, s věcí už neměla nic společného. To, že bylo vedeno dokazování o motivech pořízení nahrávky (např. i výslechem svědka F. K.), bylo nadbytečné, stejně tak jako zkoumání svobody slova a svobodného sdělování názorů. Pokud veřejně obžalovaná proklamovala způsobem, který naplňuje formální znaky trestného činu, tak nemůže toto její prohlášení být kryto svobodou projevu. Svoboda projevu chrání názory, chrání svobodné vyjádření, ale to prohlášení nemůže naplňovat trestný čin. Podle názoru státního zástupce, proklamace obžalované, které jsou zachyceny na nahrávce, které byly specifikované v obžalobě, skutkovou podstatu žalovaného přečinu naplňují. Ve světle ustálené judikatury nemůže také obstát závěr soudu stran svobody projevu, neboť právě místo, kde svá tvrzení uváděla, tedy xxx třídu základní školy, lze označit za místo, kde by měly existovat limity pro osobní projevy, které se navíc ukázaly být lživými. Skutečnost, že soud tyto lži hodnotil jako „odraz nevýratných názorů a postojů“ obžalované, je v rozporu s právní doktrínou, která hovoří o tom, že po subjektivní stránce je trestný čin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku úmyslným deliktem. Pachatel proto o nepravdivosti svých výroků musí vědět a být s ní minimálně srozuměn. Tyto předpoklady budou přitom naplněny i v případech, kdy je pachatel sice subjektivně přesvědčen, že jeho názor je pravdivý, avšak ví o tom, že se zásadně liší od většinového názoru současné demokratické společnosti.

Státní zástupce se dále zabývá otázkou, nakolik dezinformace mohou způsobit vážné škody a ohrozit veřejný zájem. Mohou manipulovat s veřejným míněním, rozdělovat společnost a narušovat důvěru v instituce a informační zdroje. Pokud se pak obžalovaná dovolává svobody slova, pak k tomu je nutno uvést, že svoboda projevu je sice základním lidským právem, ale není absolutní. Má svou hranici. A ta hranice je například vymezená násilím, podněcováním k násilí, podněcováním k nenávisti, intolerancí a rovněž šířením vědomě nepravdivých poplašných zpráv majících za cíl v ostatních obyvatelích vyvolat strach z válečného konfliktu.

Státní zástupce dále konkretizuje, kterým konkrétním jednáním se obžalovaná dopustila ospravedlňování válečných zločinů a zločinů proti míru (první 3 odrážky skutkové věty), zpochybňování válečných zločinů a zločinů proti míru (4. odrážka) a popírání válečných zločinů a zločinů proti míru (5. odrážka). Dále odkazuje rovněž na své předchozí odvolání ze dne 25.8.2023.

Vzhledem k výše uvedenému státní zástupce navrhuje; opětovně provést listinné důkazy: podle § 213 odst. 1 tr. řádu odborné vyjádření-Fakulta sociálních věd č.l. 13-19, odborné vyjádření-politologie č.l. 21-50 a podle § 213 odst. 1 tr. řádu per analogiam přehrát zvukovou nahrávku č.l. 123, a poté aby Městský soud v Praze, jako soud odvolací, napadený rozsudek ve výroku o vině podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu zrušil a věc podle § 259 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. řádu vrátil soudu prvního stupně k novému rozhodnutí, a v případě, že dospěje odvolací soud k závěru, že možnosti dokazování již byly vyčerpány, skutkový stav byl v rozsahu nutném pro rozhodnutí zjištěn bez důvodných pochybností a je na místě vydat takové rozhodnutí, které sám vydat nemůže z důvodu zákonné překážky podle § 259 odst. 5 písm. a) tr. řádu, aby věc vrátil soudu prvního stupně a zavázal jej k tomu, aby obžalovanou uznal vinnou přečinem popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku. Soud prvního stupně by byl v takovém případě povinen vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl ustálen odvolacím soudem, {srov. nález IV. ÚS 2980/2022 ze dne 21. 3. 2023}. S ohledem na nerespektování pokynů odvolacího soudu podle § 262 tr. řádu navrhuje, aby odvolací soud nařídil, aby byla věc projednána a rozhodnuta jiným složením senátu.

3. Ve veřejném zasedání konaném před Městským soudem v Praze jako před soudem odvolacím se obžalovaná prostřednictvím svého obhájce vyjádřila k odvolání státního zástupce následujícím způsobem.

Shodu s prvopisem potvrzuje E.K.

Odvolání státního zástupce je velmi nepřehledné. Nicméně je z něj patrné, že nesouhlasí se závěrem nalézacího soudu, že obžalovaná B. jednáním, pro nějž je stíhána, nespáchala žádný trestný čin.

Odvolání státního zástupce stojí proti rozsudku obvodního soudu, který je odůvodněn po skutkové i právní stránce ještě lépe a důkladněji, než byl odůvodněn prvý zprošťující rozsudek v této věci. Je to rozsudek, jehož skutkové i právní závěry jsou podloženy úplným dokazováním v hlavním líčení, a to i dokazováním, jehož se státní zástupce domáhal v odvolání proti prvnímu rozsudku, jakož i dokazováním které považoval za potřebné provést odvolací soud v rozhodnutí, jímž prvý zprošťující rozsudek zrušil.

Důkazy, kterými soud prvního stupně, (z podnětu prvního odvolání SZ i z požadavku odvolacího soudu ve zrušovacím rozhodnutí), doplnil dokazování, jenom posílily opodstatněnost původního závěru obvodního soudu, že jednání paní Mgr. B. není žalovaným ani jiným trestným činem a v podstatě odňaly obžalobě prostor k jakékoliv rozumné a věcné argumentaci proti opětovnému zprošťujícímu rozsudku.

Svědka J. K., jehož výpověď státní zástupce v podaném odvolání doslova zbagatelizoval, nepotvrdit vývody obžaloby o škodlivých účincích jednání obžalované, a naopak zcela spontánně vyjádřit, že účelu vyučovací hodiny — práce se sdělovacími prostředky bylo dosaženo, neboť žáci o tématu nastíněném učitelkou B. diskutovali i po skončení hodiny, aniž tím byli traumatizováni a rozhodně projev obžalované nevnímali tak, jak zveličoval naopak svědek K. starší ve své výpovědi.

Obhajoba dále vyzdvihla skutečnost, že se nalézací soud zabýval rovněž přílehavou aktuální judikaturou ESLP. Dále bylo poukázáno na to, že to, čím státní zástupce odůvodňuje své přesvědčení o trestném činu spáchaném Mgr. B., je v přímém rozporu se stanoviskem jeho nadřízeného Nejvyššího státního zástupce, spisové značky 1 SL 117/2022, které k naplnění skutkové podstaty přečinu podle § 405 trestního zákoníku výslovně vyžaduje explicitní projev pachatele, kterým je popírání genocidy a popírání válečných zločinů a zločinů proti míru. Podle tohoto stanoviska jen takový projev, který je zcela jednoznačný a otevřený již nepoživá ústavně zaručené ochrany práva na svobodný projev.

Jako naprosto nepřijatelný a ničím neodůvodněný označila obhajoba požadavek státního zástupce, aby v případě zrušení rozsudku soudu prvního stupně a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí byla tato věc odňata zákonné soudkyni, tj. soudkyni povolané k vyřízení věci rozvrhem práce, neboť toto je přímým útokem proti ústavně zaručenému právu na spravedlivý proces.

Obhajoba je přesvědčena, že již první zprošťující rozsudek v této věci byl správný a nebyl žádný relevantní důvod pro jeho zrušení v odvolacím řízení, platí to o to více o nyní přezkoumávaném rozsudku a proto navrhuje, aby odvolání státního zástupce bylo podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

4. Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhoduje v posuzované trestní věci již podruhé. Poprvé v dané věci jednal a rozhodl usnesením ze dne 25. října 2023, č.j. 44 To 282/2023-456 kterým k odvolání státního zástupce zrušil zprošťující rozsudek nalézacího soudu v celém rozsahu a rozhodl, že se věc vrací soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Odvolací soud uložil soudu nalézacímu, aby se ve svém rozsudku více zabýval nenaplněním/naplněním všech znaků subjektivní i objektivní stránky skutkové podstaty žalovaného přečinu zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že obžalovaná působila při projednávaném jednání jako učitelka na základní škole v rámci výukové hodiny povinného školního vzdělávání a aby v tomto kontextu při svém posuzování jednání obžalované zohlednil mimo jiné též judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (např. ve věci *Mahi v. Belgium*, stížnost č. 57462/19). Dále uložil nalézacímu soudu, aby se při svém rozhodování vyrovnal s užšími limity svobody projevu právě v kontextu postavení

Shodu s prvopisem potvrzuje E.K.

obžalované jako učitelky žáků xxx třídy základní školy, tedy dětí ve věku 13-14 let, jež by učitele měly vnímat jako autoritu a jím přednesené názory zpravidla přijímají jako nezpochybnitelné a nemohou část výuky volně opustit. Dále uložil nalézacímu soudu, aby dostatečným způsobem zohlednil a vyhodnotil skutečnost, že obžalovaná jednala jako vysokoškolsky vzdělaná osoba vybavená nejen poměrně rozsáhlými znalostmi v různých oblastech historie, jazyka apod., ale rovněž erudicí a dovednostmi potřebnými při získávání a následném ověřování informací. Nalézací soud měl rovněž zhodnotit celý průběh předmětné hodiny a vycházet nejen z obsahu samotné nahrávky, ale vhodným způsobem zjistit, co nahraným momentům předcházelo i následovalo (jak v dané hodině výuky, tak i následně) a hodnotit jednání obžalované v celkovém kontextu. Dále měl nalézací soud posoudit, zda je na místě se zabývat rovněž tím, že výuce byla přítomna též žákyně pocházející z Ukrajiny a zvážit, jakým způsobem obsah a průběh hodiny zapůsobil na ostatní žáky (co sdělili kolegům obžalované, doma rodičům). Nalézacímu soudu bylo též uloženo, aby v potřebné míře věnoval pozornost jednotlivým odvolacím námitkám státního zástupce podrobně rozvedeným jak v písemně vypracovaném odvolání, tak i předneseným při veřejném zasedání u Městského soudu v Praze.

5. Městský soud v Praze jako soud odvolací ve smyslu § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost odvoláním napadených výroků rozsudku obvodního soudu z hlediska vytýkaných vad a stejně tak i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání státního zástupce bylo podáno oprávněnou osobou a v zákonné osmidenní lhůtě, odvolání však z níže uvedených důvodů nemohl přisvědčit. Pokud jde o procesní stránku, nebyly zjištěny žádné procesní vady řízení, které by předcházely vynesení napadeného rozsudku a Městský soud v Praze jako soud odvolací nedospěl k závěru, že by zde byl důvod uvedený v § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu pro zrušení rozsudku.
6. Městský soud poukazuje na skutečnost, že nalézací soud splnil pokyny soudu odvolacího obsažené v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. října 2023, č.j. 44 To 282/2023-456 a ve věci tak nashromáždil důkazy v potřebném rozsahu, který je vyžadován ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu, tedy v rozsahu, který je plně postačující k tomu, aby soudu umožnil učinit ve věci rozhodnutí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Důkazní materie pak byla náležitým a adekvátním podkladem pro rozhodovací činnost nalézacího soudu, kdy všechny provedené důkazy nalézací soud ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu řádně a pečlivě vyhodnotil, čehož výsledkem jsou správné skutkové i právní závěry, kdy v zažalovaném jednání nebyl shledán čin trestný podle trestního zákoníku a bylo tudíž rozhodnuto zprošťujícím výrokem.
7. Dokazování nebylo ve veřejném zasedání doplněno zopakováním některých důkazů, tak jak navrhoval ve svém odvolání státní zástupce, neboť odvolací soud má za to, že soud nalézací dostal všem svým povinností (viz. výše bod 6. odůvodnění tohoto usnesení). Nalézací soud provedl doplnění dokazování v potřebném rozsahu, opatřil si zejména nahrávku (z předmětné vyučovací hodiny) v níž nebyla provedena žádná úprava hlasů- jak obžalované, tak i jejích žáků. Tuto nahrávku nalézací soud provedl k důkazu v hlavním líčení za přítomnosti svědků F. a J.e K., a následně (v rámci výslechu svědka) umožnil oběma svědkům se k obsahu nahrávky i průběhu celé vyučovací hodiny vyjádřit. Oba svědkové popsali, jakým způsobem nahraná slova obžalované vnímali, když nejen z výpovědi svědka J. K., ale i z obsahu samotné nahrávky bylo zřejmé, jakým způsobem slova obžalované vnímali její žáci. Následně pak nalézací soud všechny provedené důkazy náležitě vyhodnotil, a to jak v kontextu obsahu nahrávky samotné, tak s přihlédnutím k obsahu a kontextu důkazů ostatních. Za této situace považoval odvolací soud za nadbytečné důkazy již provedené opakovat, když v rámci své přezkumné činnosti neshledal v odůvodnění napadeného rozsudku neúplnost, nelogičnost nebo zjevnou nesprávnost či rozpor s obsahem

Shodu s prvopisem potvrzuje E.K.

provedených důkazů, a odůvodnění nalézacího soudu má za logické, nerozporné a pochybnosti nevzbuzující – viz. níže.

8. Po provedeném přezkumném řízení Městský soud v Praze konstatuje, že rozhodnutí, které nalézací soud učinil, je namístě přisvědčit, přičemž lze plně odkázat na podrobné a velmi pečlivě vypracované odůvodnění napadeného rozsudku, v němž nalézací soud představuje jednotlivé důkazní prostředky a prezentuje jejich podstatný obsah (body 4. až 29. odůvodnění napadeného rozsudku), a následně tyto hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu a činí své skutkové a právní závěry (body 30. až 47. odůvodnění napadeného rozsudku).
9. Je namístě rekapitulovat, že soud prvního stupně velmi důkladně rozebral jak jednotlivé důkazy, tak následně (při důsledném zhodnocení obsahu, významu i celkového kontextu jednotlivých důkazů) i skutečnosti z nich zjištěné. Po provedeném dokazování učinil závěr, že obžalovaná explicitně, ale ani implicitně v kontextu všech svých výroků v hodině xxx zachycených v pořízené nahrávce nepopírala, nezpochybňovala ani neospravedlňovala žádný konkrétní válečný zločin ani zločin proti míru Ruské federace na území Ukrajiny. Obžalovaná neměla v úmyslu docílit důsledků předpokládaných ustanovením § 405 tr. zákoníku, a ani nebyla se způsobením takového důsledku srozuměna. V projednávaném případě nelze učinit ani závěr o naplnění subjektivní stránky žalované trestné činnosti, kdy pro naplnění znaků skutkové podstaty přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia dle § 405 tr. zákoníku je vyžadováno úmyslné zavinění pachatele, což v daném případě nebylo u obžalované prokázáno ani ve formě úmyslu nepřímého. Po doplnění dokazování, které objektivizovalo nejen samotný průběh a celkový kontext, ale i vliv, jednání obžalované na její žáky, bylo sice znovu prokázáno, že obžalovaná pronesla slova uvedená ve skutkové větě obžaloby. Nicméně ani po doplnění dokazování (dle pokynů obsažených v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. října 2023, č.j. 44 To 282/2023-456) nebylo prokázáno, že by obžalovaná tímto svým jednáním naplnila objektivní stránku žalovaného trestného činu, jakožto nebyla spolehlivě prokázána ani subjektivní stránka jednání obžalované, tedy její úmysl, byť i eventuální, způsobit porušení či ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, čímž je v projednávaném případě zájem na ochraně společnosti před popíráním, zpochybňováním, schvalováním a ospravedlňováním zločinů podle mezinárodního práva, či se případně dopustit trestného činu odlišné právní kvalifikace. Rozhodnutí nalézacího soudu o zproštění obžalované podle § 226 písm. b) tr.ř. obžaloby, že se skutek sice stal, ale tento není trestným činem, je tak na místě přisvědčit, kdy v bližších podrobnostech opětovně odvolací soud odkazuje na logické, podrobné a důsledné odůvodnění napadeného rozsudku, zejména odst. 34. až 46. odůvodnění napadeného rozsudku.
10. Odůvodnění rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 není potřeba dále obsáhleji citovat, postačí zde na toto odkázat, jak bylo učiněno shora. Uvedený postup je v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu ČR, vycházející z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále též ESLP), z níž je zřejmé, že odvolací soud se při zamítnutí odvolání v principu může omezit na převzetí odůvodnění soudu nižšího stupně (srov. usnesení ÚS ČR sp.zn. II. ÚS 2947/08, vycházející zejména rozhodnutí ESLP ve věci Garcia vs. Španělsko).
11. K některým konkrétním bodům argumentace odvolání státního zástupce pak nad rámec odůvodnění napadeného rozsudku odvolací soud uvádí následující:
12. Nalézací soud se náležitě věnoval prokázaným skutečnostem, z nichž skutečně dovozoval jiné závěry než obžaloba. Provedl doplnění dokazování nejen dalším výsledkem obžalované, ale přehrál rovněž zvukovou nahrávku z předmětné vyučovací hodiny v délce 18 minut a 27 vteřin, která nebyla zvukově upravena a zachycuje nejen slovní projev obžalované, ale též reakce jejích žáků. Zvuková nahrávka byla přehrána za přítomnosti svědků F. a J. K., kteří pak ve svých výpovědích

Shodu s prvopisem potvrzuje E.K.

mohli mimo jiné reagovat i na obsah této nahrávky. Soud pak posuzoval obsah zvukového záznamu právě v kontextu výpovědí obou svědků, když zejména J. K., který byl předmětné vyučovací hodiny účasten, popsal nejen vlastní průběh hodiny, ale i reakce své a svých spolužáků a rovněž to, jakým způsobem jeho spolužáci reagovali a hodnotili zaznamenaný průběh vyjádření obžalované a celý průběh vyučovací hodiny s časovým odstupem (v období bezprostředně po skončení předmětné vyučovací hodiny i následně). Z obsahu vlastní nahrávky i výslechu obou svědků není možné dovodit, že by obžalovaná ve svém (byť velmi nevhodném) slovním projevu popírala skutečnost, že vojska Ruské federace vtrhla na Ukrajinu a dochází k bojovým operacím na území svrchovaného území Ukrajiny. Poznámka obžalované, že se „v Kyjevě nic neděje“ byla zcela jednoznačně vztažena k okamžiku jejího slovního projevu, kdy již bylo zřejmé, že ke dni 2.4.2022 ukrajinské síly již vytlačily ruská vojska za hranice kyjevské oblasti. Rozhodně však na předmětné nahrávce nezaznělo, že by obžalovaná popírala přítomnost a útočné bojové akce ruských sil v Kyjevské oblasti či jinde na území Ukrajiny před tímto datem (ať již byly zaměřené na vojenské či civilní cíle). Poznámka, že se „v Kyjevě nic neděje“ byla sice naprosto neomalená a nevhodná až ironicky krutá (jak s ohledem na množství civilních obětí a napáchané materiální škody v Kyjevě i dalších částech Ukrajiny) a rovněž v celkovém kontextu bojových akcí vojsk Ruské federace na území Ukrajiny, (zejména opakujících se vzdušných útoků Ruských sil na pozemní cíle prakticky po celém území Ukrajiny), avšak dne 5.4.2022 se již ozbrojené síly Ruské federace nenacházely v Kyjevě a ve městě ten den nehořelo (o čemž obžalovaná hodlala následně žáky přesvědčit přehráním videonahrávky). Existenci války na Ukrajině a útoky vojsk Ruské federace vedené na území Ukrajiny obžalovaná svým slovním projevem učiněným ve vyučovací hodině dne 5.4.2022 nepopírala. V podrobnostech pak odvolací soud odkazuje jednak na popis obsahu nahrávky předmětného slovního projevu obžalované (bod 8. odůvodnění napadeného rozsudku) a dále na skutkové hodnocení nalézacího soud zejména v bodech 34. až 38. odůvodnění napadeného rozsudku.

13. Pokud státní zástupce ve svém odvolání namítá, že obžalovaná manipulovala s názory žáků, namísto toho, aby u nich podporovala kritické myšlení, je této námitce možno do jisté míry přisvědčit. Obžalovaná totiž své názory nekriticky přejala z propagandistických a dezinformačních webů (např. obžalovanou zmíněný Protiproud). Bylo skutečně naprosto nevhodné, aby jako učitelka svým žákům předkládala takto jednostranný a zejména nepravdivý a zavádějící pohled na válku na Ukrajině. Nicméně z obsahu nahrávky je zcela jednoznačně patrné, že (byť se obžalovaná snažila přesvědčit žáky o „svém vnímání světa“) žáci reagovali jednoznačně odmítavě a obžalovanou se tak rozhodně ovlivnit nedali. Naopak jí poměrně urputně a setrvale dávali najevo, že její pohled na danou problematiku nepovažují za odpovídající stávající a rovněž historické realitě. Obžalovaná tak svým naprosto nevhodným projevem učinila pro mediální gramotnost přítomných žáků, potřebu hodnocení zdrojů informací a nutnost jejich ověřování žáky, paradoxně více, než by bylo možné učinit pouhou přednáškou vedenou striktně v mezích schválených plánem výuky. Žáci si totiž jednak v praxi ověřili, že i vysokoškolsky vzdělaní jedinci, kteří by měli vládnout potřebnými dovednostmi při práci se zdroji informací, mohou podlehnout masivní a hrubě nepravdivé dezinformační kampani. A dále si žáci osobně vyzkoušeli, jak nesnadné až prakticky nemožné je některé osoby přesvědčit o tom, že realita je naprosto odlišná, než ji tyto osoby prezentují. Což však soud nalézací ani odvolací rozhodně (s ohledem na obsah i způsob prezentace názorů obžalované v dané vyučovací hodině) nehodnotí ve prospěch obžalované.

Jak nalézací soud, tak i soud odvolací, chápe projev obžalované v předmětné vyučovací hodině jako naprosto neprofesionální, pedagogicky jednoznačně nezvládnutý, sugestivně a manipulativně sdělující nepravdivé informace bez blíže konkretizovaného uvedení zdrojů k jednotlivým předkládaným (v drtivé většině nepravdivým) sdělením. Nicméně je nutno na druhou stranu zdůraznit, že obžalovaná tímto nenaplnila skutkovou podstatu žalovaného ani jiného trestného činu s čímž se nalézací soud velmi důkladně a detailně zabýval a své úvahy podrobně rozepsal v odstavcích 37. až 46. odůvodnění napadeného rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje E.K.

14. Odvolací soud rovněž přisvědčuje státnímu zástupci v tom, že informovanost je základem demokratické společnosti, a naproti tomu šíření dezinformací může ve svém důsledku výrazně přispět k destabilizaci společnosti. Nicméně je nutno naprosto důsledně rozlišovat, kdy dochází šířením dezinformací k naplnění skutkové podstaty některého z trestných činů pojatých do trestního zákoníku a kdy naopak nikoliv. Touto optikou nahlíží na meze svobody projevu rovněž nalézacím soudem velmi případně zmíněné Stanovisko Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 2.3.2022 1 SL 117/2022, dle kterého by ústavně zaručené ochrany práva na svobodný projev neměl požívat toliko projev zcela jednoznačný, vykazující vysokou míru závažnosti podněcující k nenávisti či použití násilí či toto konkrétní násilí či nenávist schvalující. Nelze pak přisvědčit státnímu zástupci v tom, že by toto stanovisko nalézací soud zcela dezinterpretoval, naopak v bodech 40. a 41. odůvodnění napadeného rozsudku se obsahem a zejména smyslem tohoto stanoviska zabývá, aby následně potřebnou míru užití trestního práva jako prostředku ultima ratio v demokratické společnosti nalézací soud velmi přiléhavě demonstroval i užitím odkazu na judikaturu ESLP ve věci Mahi proti Belgii. Ostatně o tom, že i velmi mladí jedinci žijící v demokratické společnosti dokáží projevit svůj nesouhlas a razantně oponovat názorům, které vyhodnotí jako rozporné s realitou, svědčí i samotný obsah neupravené nahrávky (blíže rozebraný v bodě 8. odůvodnění napadeného rozsudku). Obžalovaná pak tyto nesouhlasné odezvy svých žáků nijak neumlčovala a nesankcionovala a diskusi se svými žáky se nebránila.
15. Nalézací soud se velmi podrobně věnoval otázce, proč neshledal v jednání obžalované ospravedlnování, zpochybňování, popírání válečných zločinů a zločinů proti míru zejména v bodech 37., 38. a 39. odůvodnění napadeného rozsudku, když je nutno dát za pravdu obhajobě, že státní zástupce v obžalobě ani ve svých odvoláních nijak blíže nekonkretizoval, které válečné zločiny, případně zločiny proti míru měla svým slovním projevem pojatým do výroku obžaloby ospravedlnovat, zpochybňovat či popírat. Obžalovaná se na přímý dotaz jednoho ze svých žáků, zcela zřetelně odmítla do podrobnějšího a konkrétnějšího hodnocení toho, zda „měl Putin nárok zaútočit na Ukrajinu“ pouštět.
16. Se státním zástupcem rovněž nelze souhlasit v tom, že by nalézací soud nekriticky a selektivně hodnotil audiozáznam z předmětné hodiny. Naopak nalézací soud velmi podrobně rozebral obsah tohoto záznamu a tento pak obsáhle hodnotil, když při tomto hodnocení zdůraznil jak momenty svědčící v neprospěch obžalované, tak i v její prospěch. Nalézací soud naprosto přiléhavě zohlednil rovněž skutečnost, že výklad obžalované byl sice velmi svébytný, zahrnující její subjektivní a konkrétními důkazy nepodložené konstrukce s prvky persvaze. Nicméně neopominul ani to, že úvodní „prohlášení“ obžalované zahrnuté do skutkové věty obžaloby bylo úvodem k následné diskusi se žáky, které sama obžalovaná k diskusi podněcovala a nebránila jim ve vyjádření jejich (vesměs nesouhlasných až zásadně odmítajících) názorů na obžalovanou prezentovanou problematiku. Odvolací soud uzavírá, že nalézací soud se obsahem nahrávky zabýval velmi podrobně a její obsah hodnotil nestranně a pečlivě zohledňoval všechny okolnosti daného případu, když celý obsah nahrávky hodnotil v kontextu dalších důkazů a to zejména výpovědi svědků K. ml. a st.
17. Pokud státní zástupce namítá, že obžalovaná v průběhu této hodiny nijak nevedla žáky k výuce jí proklamovaných dovedností při práci s mediálními sděleními, tj. neprovedla hodnocení předávaných údajů tak, aby se žáci dokázali zorientovat v dostupných informacích, nevedla je k vyvozování jejich vlastních závěrů, neučila je práci s informačními zdroji, ani neprovedla posouzení věrohodnosti jí předávaných informací, je mu možno dát za pravdu toliko částečně. Obžalovaná skutečně žákům předkládala svůj svébytný výklad historických událostí, aniž by konkrétně zmínila zdroje svých tvrzení a odkázala na ně. Rovněž je možno státnímu zástupci přisvědčit, že obžalovaná předávala svá tvrzení, stroze odmítala informace žáků získané z ČT 1,

Shodu s prvopisem potvrzuje E.K.

a opakovaně jim sdělovala, aby informace nečerpali jen z veřejnoprávních médií (které jejich zpochybňováním odmítala), ale i z jiných zdrojů, např. z webu Protiproud. Z hlediska požadavků na správné pedagogické vedení žáků v práci se zdroji informací obžalovaná naprosto neobstála. Za toto pochybení byla následně postížena v rovině pracovněprávní, což nalézací soud neopomněl uvést mimo jiné odkazem na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 sp.zn. 11 C 209/2022 ze dne 27.2.2023, který ve znění rozsudku Městského soudu v Praze, č.j. 23 Co 303/2023-125, ze dne 6.12. 2023 již nabyl právní moci, kdy soudem I. stupně byla zamítnuta žaloba obžalované o určení, že výpověď obžalované z pracovního poměru, kterou jí dala žalovaná ZŠ a MŠ Praha 6, Xxx, dopisem ze dne 2.5.2022, je neplatná, přičemž odvolací soud uvedené rozhodnutí potvrdil. Nicméně nalézací soud velmi podrobně vysvětlil, proč dospěl k závěru, že obžalovaná, byť se dopustila takto zásadního pedagogického pochybení v předmětné vyučovací hodině, svým jednáním nenaplnila žádnou konkrétní skutkovou podstatu trestného činu. Na toto odůvodnění pak odvolací soud plně odkazuje.

18. Pokud se státní zástupce jednoznačně nemůže spokojit ani se závěrem soudu, že „z provedeného dokazování rovněž vyplývá, že jednáním obžalované nebyla porušena ani obrožena práva ani svobody druhých, Jakožto ani zdraví, mravnost, majetek, pořádek či bezpečnost.“ a namítá, že není zřejmé, z jakých provedených důkazů a z jakého důvodu, to takto soud uzavřel, když jedinými důkazy, které navíc zcela závadně hodnotil, byla zvuková nahrávka a výslech jediného žáka, Š. K. (*pozn. soudu – svědek se jmenuje J.*), kterého i jeho otec označuje za flegmatika, který neprojevuje emoce. K tomu odvolací soud uvádí, že není možno přisvědčit ani této námitce. Byť je možná svědek J. K. flegmatik, tak soudu popsál, jak vnímal jednání obžalované on i jeho spolužáci, jak v průběhu vyučovací hodiny samotné, tak i s odstupem, kdy o obsahu sdělení své vyučující diskutovali žáci nejen v předmětné hodině, ale i mezi sebou následně. Rozhodně nelze dovést z výpovědi tohoto svědka a ani z obsahu samotné neupravené zvukové nahrávky, že by svébytný a nevhodný výklad a přístup jejich pedagožky (obžalované) měl na žáky nějaký negativní dopad v podobě nevhodného nazírání na otázku příčin a případného průběhu války na Ukrajině, či že by dokonce žáci nekriticky přejali obžalovanou prezentované názory. Ze slov a dalších zvukových projevů žáků zachycených na předmětné nahrávce je naopak zřejmé, že se rozhodně nebáli oponovat své učitelce, diskutovali s ní a snažili se jí naopak přesvědčit o tom, že existují informační zdroje lépe zachycující a popisující diskutovanou problematiku. Ostatně i sám svědek uvedl, že v hodinách slohu byla diskuse pedagoga se žáky běžnou praxí. Obsahu nahrávky tak odpovídají rovněž sdělení tohoto svědka. V daném případě ani státní zástupce nenavrhol žádné konkrétní důkazy, z nichž by bylo možno dovést něco jiného. Existence případných takovýchto jiných důkazů pak nebyla známa ani soudu nalézacímu či soudu odvolacímu. Nelze tedy přisvědčit názoru státního zástupce, že z nicneříkající výpovědi nalézací soud učinil kategorické závěry. Naopak výpověď svědka J. K. korespondovala s obsahem předmětné nahrávky a nebyl proveden žádný důkaz, který by obsah výpovědi vyvracel a prokazoval, že jednání obžalované mělo vliv na postoje některých žáků, či jejich psychické zdraví a podobně. Existence takovéhoho důkazu pak nebyla ani nikým tvrzena.
19. Nalézací soud se pak v odůvodnění napadeného rozsudku v bodě 46. v potřebné míře zabýval též námitkami státního zástupce obsaženými v jeho odvolání ze dne 25.8.2023, tak jak mu bylo soudem odvolacím uloženo. Odvolací soud na toto plně odkazuje a s argumenty soudu nalézacího se ztotožňuje.
20. Odvolací soud zdůrazňuje, že hodnocení důkazů je doménou toho soudu, který je provedl, tj. zpravidla soudu prvního stupně. Jestliže tomuto hodnocení nelze vytknout žádnou zásadní vadu – zejména neúplnost nebo logickou chybnost – není opravná instance (odvolací soud) oprávněna takové hodnocení důkazů a z něho vyplývající skutkové zjištění zpochybňovat a nahrazovat vlastním hodnocením (viz např. TpR 1/2007, s. 24). Odvolací soud v rámci své prezkumné činnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje E.K.

neshledal neúplnost, nelogičnost nebo zjevnou nesprávnost či rozpor s obsahem provedených důkazů, když odůvodnění nalézacího soudu má za logické, nerozporné a pochybnosti nevzbuzující.

21. Za těchto okolností, když bylo shledáno, že nalézací soud postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu a učinil logicky odůvodněná a úplná skutková zjištění, nemohl by odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu zrušit napadený rozsudek jen proto, že by sám na základě svého přesvědčení hodnotil tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem (srov. R 53/1992). Nadto má odvolací soud za to, že v hlavním líčení nalézacím soudem provedené důkazy ani jiným způsobem (než jak učinil soud nalézací) vyhodnotit nelze.
22. Ze všech těchto shora uvedených důvodů dospěl odvolací soud k jednoznačnému závěru, že odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 je nedůvodné, a proto toto podle § 256 tr.řádu zamítl.
23. Odvolací soud pak, v reakci na obsah závěrečného návrhu obžalované, upozorňuje, že by obžalovaná měla napříště velmi důkladně vážit obsah svých slov či projevů pronášených ať již ústně či šířených písemně, tak, aby nezavdala orgánům činným v trestním řízení podnět k případnému trestnímu stíhání. Svoboda slova sice požívá ústavní ochrany, avšak tato ochrana není bezbřehá (jak rovněž plyne z obsahu odůvodnění rozsudku nalézacího soudu a v něm zmiňovaných soudních rozhodnutí). Mimo to by svými neuváženými výroky mohla, byť i neúmyslně, způsobit další duševní zranění osobám, které byly konkrétní historickou událostí osobně zasaženy.

Poučení:

Proti tomuto usnesení nelze podat odvolání, lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 256e tr.ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci, na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněného pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 6. května 2024

Ing. Mgr. Hana Chaloupková, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje E.K.